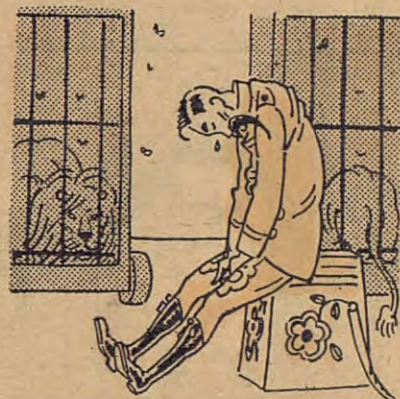

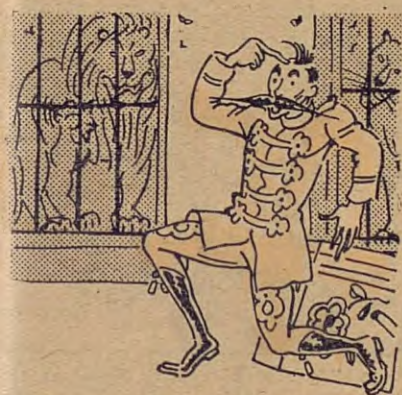
NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

Aquell pobre domador trencava el cor en veure'l amb els seus lleons anèmics i postrats. El seu espectacle no interessava a ningú i cada nit feia fer forces de flaqueza a les ex-feres en mig de la més espantosa soletat. Era la ruïna completa!

L'home prou rumiava solucions per no morir tots plegats d'inanició. Pobres bestioles! Tan joves i ja tan desgraciades!

De sobte, una idea lluminosa travessà pel seu decandit magí. Estava salvat! Renaiïen tots a la vida i a l'esperança!

Tres mesos després de ço narrat, l'hauríeu pogut veure convertit en l'Idol dels públics mundials. Tan ell com els seus subordinats havien posat panxa i es donaven una vida molt regalada. L'ur treball treia de focó a les masses.

—Com és possible, senyor domador, que tingui tanta confiança en aquestes bestiasses?

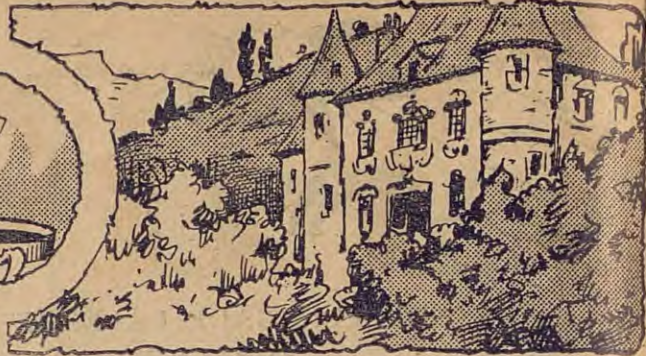
—Molt senzill—responia ell;—abans de cada representació em faig un bon tip d'alls...

...i això les ofen tant, que no hi ha pas por que cloguin la bocal

El Baró de No-ningú era l'home més vulgarot del món. Malgrat el seu desig de «figurar», mai ho havia aconseguit. No atesorava cap qualitat prominent, però tampoc tenia vicis, si exceptuem una afició fortament arrelada pel café del qual en saborejava una taceta després de cada repàs.

El Baró vivia en un castell perdut en la muntanya. Amant de la quietud, li plavia estar ben lluny de la ciutat. Pel gran senyor transcorrien els dies sempre grisos, sempre iguals, quan un jorn se li presentà, consternat, el cuiner i li digué:

—No hi ha més café!—El noble No-ningú tingué un disgust terrible. De moment cridà com un condemnat, però després es refeu un xic i preguntà:—No n'hi ha per avui tan sols?—Senyor, apurant-ho molt, jo crec que podré servir-vos-en una taça.

Un bon tros asserenat i delectant-se per endavant amb la darrera taceta de café (que ja havia considerat perduda) donà ordres terminants per a que l'endemà hom anés a ciutat a fer nova provisió.—Per avui—afegí amb resignació—me'n passaré amb una taça.

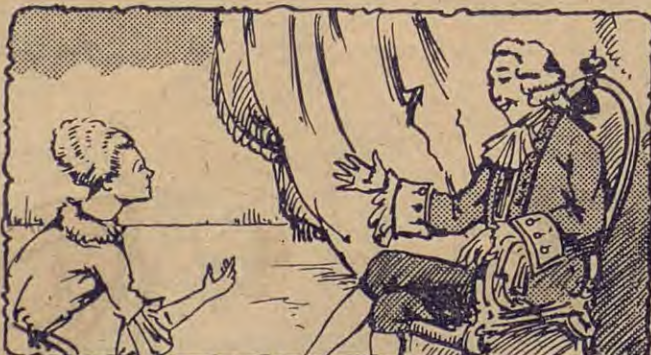
I després de dinar, li serviren el preciós líquid. Amb la delícia que és de suposar, es disposava el Baró a beure-se'l, quan una mosca descarada, que per allí volava, es deixà caure dins la taça. El noble No-ningú prorrompé en crits de ràbia...

...i s'estirà els cabells amb desesper, car, malgrat la seva vulgaritat, era un home massa pulcre per a beure un café on s'hi hagués banyat...

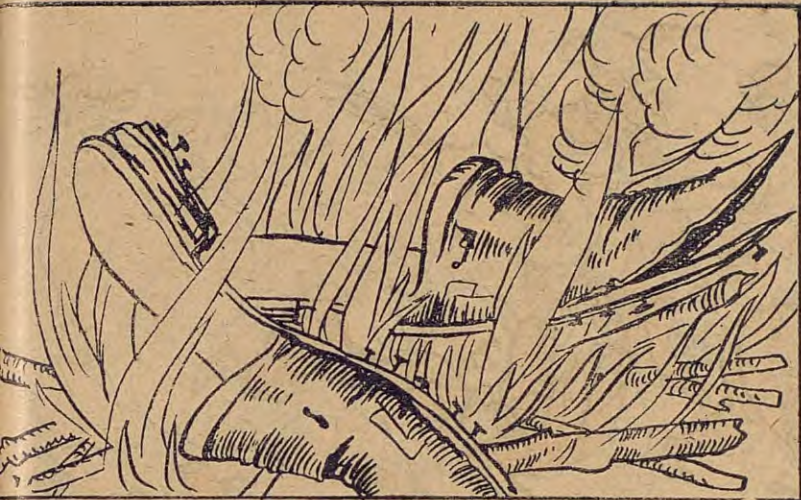
...la fastigositat d'una mosca. «Què us sembla, senyora?—deia a la baronesa.—Tinc pobles sencers, muntanyes i boscos i una sola taça de café. Aquesta mosca bé podia caure en qualsevol d'aquests indrets i no m'hauria amoïnats gens. Doncs la meva mala estrella ha volgut que fos en el café que caigués la fastigosa!...»

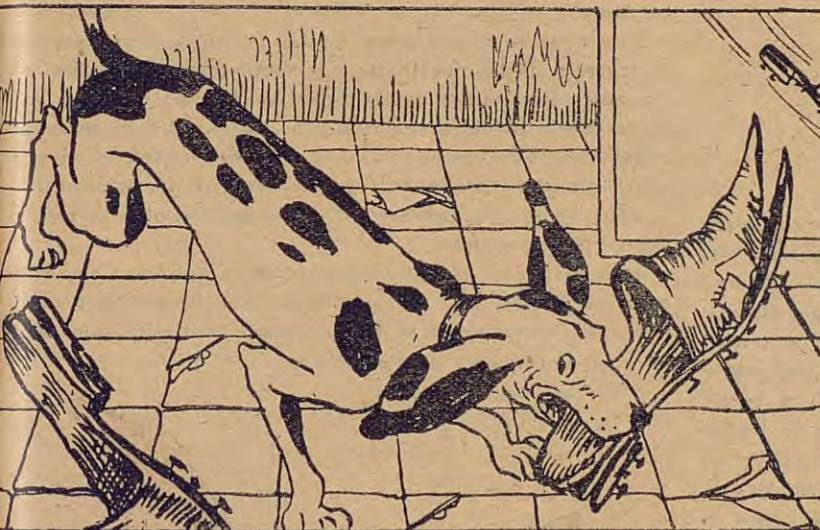
A la baronesa li va fer tanta gràcia la cara de dissortat perfecte que feia el seu marit i la sortida poca-solta del mateix, que s'apressà a contar-ho tot al rei, el qual, coneixent el tarannà tranquil del Baró, s'hi féu un tip de riure.

I com que també contà a algun dels seus favorits la particular història, aquesta corregué de boca en boca i tingué un èxit excepcional. I heu's aquí com el senyor de No-ningú, perfectament vulgar, es féu famós perquè li va caure una mosca a la taça del café!

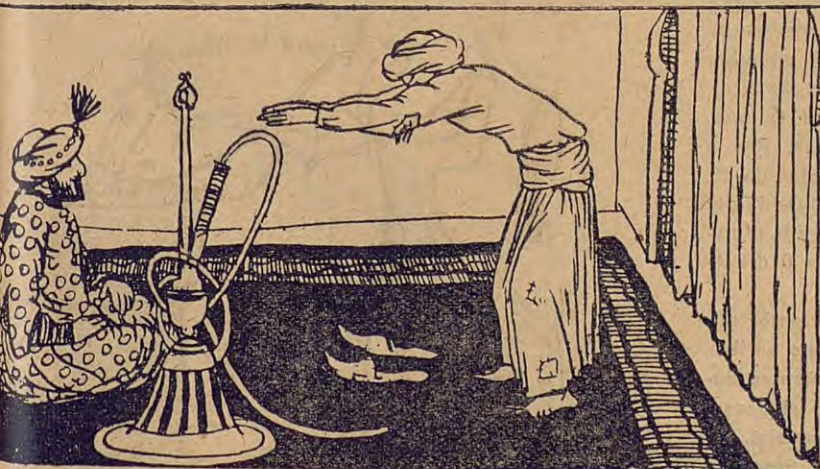

El malaurat Abou es donava als dimonis i agafant les plantufes es tirà a un aqüeducte, però la fatalitat féu que interceptessin el seu curs i els jardins pròxims es vegessin negats, entre els quals podia comptar-s'hi el del Cadi, qui enrabiat de les «brometes» d'Abou...

...el portà de nou a la fortalesa. Hom pot endevinar que a Abou-Cassem sigué novament exigida una prima per a la seva llibertat, essent-li, en sortir, retornades les plantufes, ja que el Cadi «excessivament escrupulós», no volgué admetre ço que perteneixia al dissortat veí.

Abou, irat, tirà les plantufes al foc, però mullades que eren, no creien i les posà a secar. La fatalitat féu que un gos juganer entrés i divertint-se amb les plantufes, les deixà caure al carrer, ferint a una...

LoLA.
A

...pobra dona que passava. De nou Abou entrava a la fortalesa sortint-ne, com sempre, mitjançant diner i aquesta vegada havent d'indemnitzar demés a la dona ferida. Maleint la seva mala estrella, Abou es vegé a la misèria, havent estat tot l'or del seu amagatall. I agafant les plantufes les portà al Cadi: «Senyor Judge—li digué—us faig entrega de la fatal causa de les meves dissorts. Aquestes maleïdes plantufes que la meua avarícia va fer guardar, m'hauran fet anar capta. Jo us prec que publiquen un decret fent a saber que em faig lliure del mal que aquestes plantufes puguin ocasionar abans no siguin aniquilades». El Cadi, aquesta vegada no apresà al pobre avar: no tenint diners, el deixà lliure. Nois, això us ensenya que la mesquinesa i l'avarícia són sempre castigades terriblement com ho sigué amb ses plantufes el malaurat Abou-Cassem.

AVENTURES DEL BARÓ DE BOLA-LAVA

(Continuació)

Em recordo que un dia la lluita va arribar a un grau superlatiu. Teniem setiats als turcs en la plaça forta de Oezakow, que a nosaltres ens hauria convingut molt pendre. Cert que gairebé havíem envoltat les muralles i que els defensors de la ciutat es trobaven en una situació altament compromesa, però essent perillós un assalt i no devent tampoc deixar enrera aquell perill greússim, no podíem aventurar gens ni mica, perdent un temps preciós. No hi havia altra cosa a fer que esperar que els turcs, desesperats, fessin una sortida o que el cos d'exèrcit que es preparava terres endins, vingués a presentar-nos batalla. Succel ço que ja em pensava: una sortida furiosa dels setiats.

Com deia suara, la batalla fou terrible. Jo, que ocupava un dels punts més avançats del nostre cos d'exèrcit, estava encarregat de rebutjar la primera escamesa de l'enemic. Malgrat la nostra decisió, arribà un moment que la vanguardia es trobava seriosament compromesa, i la cosa es presentà més greu quan de la ciutat en sortí un nucli guerrer que, envoltat d'un núvol de pols que impedia apreciar el nombre dels contraris, s'avençava a corre-cuita per a enderrocar sens dubte ço que els seus primers companys s'havien cuidat de fer trontollar. Era un instant perillós. De'll en dependia, potser, l'èxit de les nostres armes. Així és que, ràpidament, vaig pendre la determinació que calia. Per a desorientar l'enemic, vaig fer desplegar en guerrilla als tiradors en les ales de la meua tropa, encarregant-los-hi que fessin tanta pols com poguessin, mentre jo, seguit d'uns quants valents, em dirigí rectament vers els turcs a fi d'averiguar exactament les dades que m'interessaven.

Vaig alcançar als contraris i els vaig escometre amb tota l'energia. Ells es resistiren amb tossuderia, fins que arribaren els meus tiradors i començà una de les més cruentes batalles que jo he presenciat. Per fi poguérem posar el desordre en llurs rengles i aviat els dispersàrem per complet. Ja en la xardor de la lluita, ens oblidàrem de tot i posats a empaitar, ho fèrem no tan sols per la plana, si no fins a les portes de la ciutat on intentaven refugiar-se els perseguits. Jo, al davant de tots i en ales d'aquell cavall magnífic, feia una destrossa terrible, clavant cops de sabre a tort i a dret. Recordo que em vaig destacar un bon tros dels meus

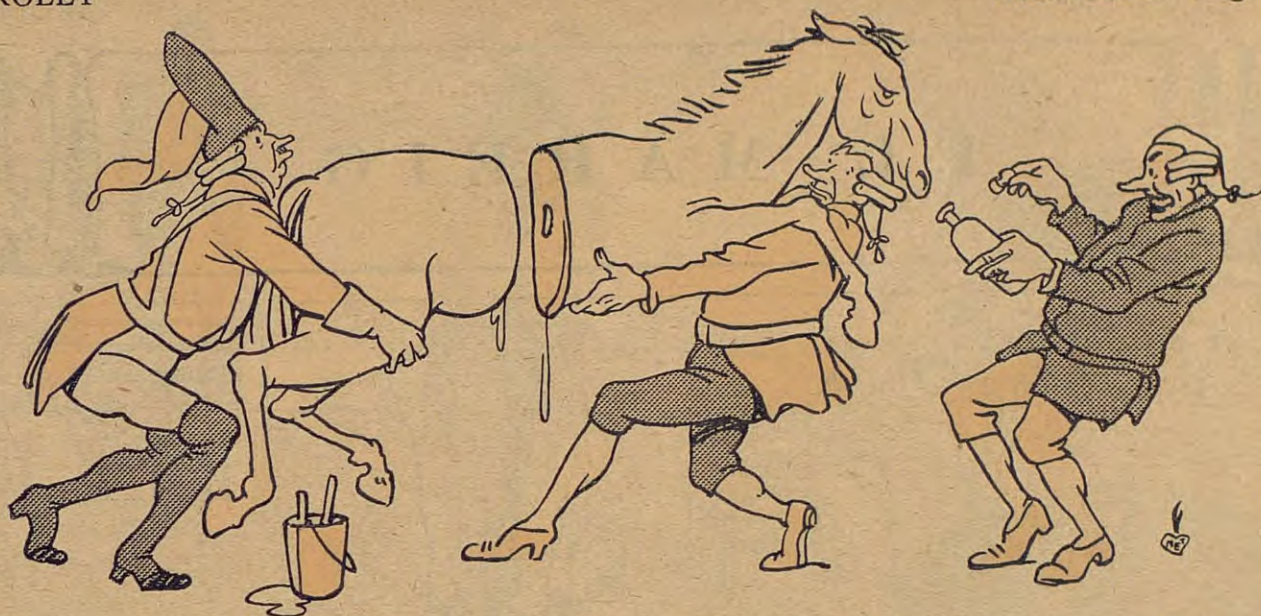
valents companys i que en la dèria de córrer, em vaig ficar a la muralla en el precís moment que queia la porta darrera meu.

Vaig continuar una bona estona la cursa, però com que els carrers de la ciutat estaven completament solitaris, car l'enemic, aterroritzat, havia fugit per la part oposada, vaig aturar-me a la plaça major per a donar ordre de tocar parada. Però figureu-vos la meua sorpresa quan no veig al meu voltant ni trompeta, ni assistent, ni a cap húsar!

—On redimonis són?—vaig murmurar.—Potser s'hauran escampat pels carrers.

Però ni parant l'orella oïa cap remor que em denotés la proximitat llur. Tan sols al lluny, vers l'indret per on jo havia fet entrada, es sentia un soroll continuat que denotava un contingent nombrós.

—Ja vindran quan vulguin, o quan puguin—vaig filosofar.

I el més tranquil del món, vaig emmenar el meu cavall a l'abeurador que hi havia en mig de la plaça. La bèstia es posà a beurer d'una manera inconcebible, sense que semblés apaivagar la seva sed extraordinària.

—Naturalment; amb tanta fadiga...—vaig pensar.

Però passaven els minuts i algun quart d'hora i tot sense que el cavall deixés d'engolir l'aigua que anava minvant visiblement. Sorprès de tan estrany fenomen, em vaig girar i... mai no dirieu ço que vegí! Doncs vaig veure que al meu estimat corcer li faltava tota la part posterior, tallada en rodó! L'aigua se li escapava, com és natural, per darrera a mida que entrava per davant, sense que el pobre animal en pogués conservar ni una gota.

Com rediable podia haver succeït tot allò? En debades intentava respondre'm a tal pregunta, quan van arribar els meus húsars, els quals, després de felicitar-me per l'èxit de l'operació guerrera que, segons ells, a mi principalment es devia, pogueren donar-me certs detalls que em portaren una explicació de ço que havia passat al meu cavall. Em digueren que quan jo, portat del meu ardor bèl·lic, em vaig llençar a la persecució dels enemics, aquests, per a impossibilitar que els empaitéssim, van deixar caure sobtadament el reixat de la porta principal de la muralla que caigué tan justament darrera del meu cos, que havia partit d'una tallada a la meva cavalcadura. I una prova de tot això, era que, segons m'asseguraven, la segona part de la bèstia havia quedat en l'altra part de la muralla donant cosses i saltant com si encara seguís al seu complement.

Malgrat que em costés moltíssim creure tot ço que els soldats m'explicaven, vaig apressar-me a sortir al camp, seguit del veterinari de l'esquadró. I, en efecte! L'altra meitat del mig cavall que jo muntava, s'entregava frisós a les més enginyoses evolucions. Convençut, doncs, que les dues meitats del meu cavall estaven vives, vaig encarregar al veterinari que sense perdre temps les enganxés, cosa que féu molt destrament pel mitjà de branques de llorer que va trobar per aquells indrets. La cura es verificà amb l'èxit més complet, ja que el cavall retornà a tots els seus moviments com si res li hagués succeït. Jo hi vaig guanyar moltíssim, car les branques arrelaren en el seu cos i aviat formaren com una mena de parra de llor al meu voltant que em serví qui-sap-lo durant les fadigoses campanyes de l'estiu.

I ho eren de bo de bo, creieu-hol, les batalles que lliuràrem contra els turcs. Moltes vegades s'arribà a la lluita cara a cara, braç a braç, i això durant hores i més hores. Un dia sostinguèrem una acció tan llarga i empenyada, que vaig estar-me tot el jorn muntat a cavall i corrent d'aquí i d'allà clavant continuament cops de sabre. Quan la nit

vingué i amb ella la possibilitat del repòs sobradament merescut, tampoc vaig poder fruir-lo, car, acostumat el meu braç a l'acció del «sablasso» ininterromput, no volia restar quiet, si no, molt al contrari, seguia donant terribles tallades de dalt a baix i d'un costat a l'altre amb manifest perill de tots els meus companys d'armes. No vaig tenir més remei que manar que me'l lliguessin fortament al meu cos, com si hagués estat ferit, i això per espai de vuit dies, passats els quals perdé del tot aquell vici terrible.

Si volgués explicar totes les facècies que m'ocorregueren en aquella guerra memorable, ompliria fulls i més fulls i no em quedaria temps per a escriure altres aventures potser encara més extraordinàries. M'acontentaré, doncs, en contar-vos-en dues o tres que recordo més clarament.

Com que el meu cavall era bon saltador, em passà pel cap en certa ocasió anar d'una banda a l'altra d'un ample estany en un salt paorós. Vaig allunyar-me una miva i fent agafar al meu fogosíssim corcer un galop llarguíssim que devia servir-li d'embranchida, vaig fer-li fer el salt. Però en ésser a meitat de la trajectòria, vaig notar que l'estany era més ample de ço que m'havia semblat, i temerós de que no em sortís bé la prova, vaig fer girar el cavall i vàrem anar a parar, sense cap dany, al mateix lloc d'on havia pres l'arrencada.

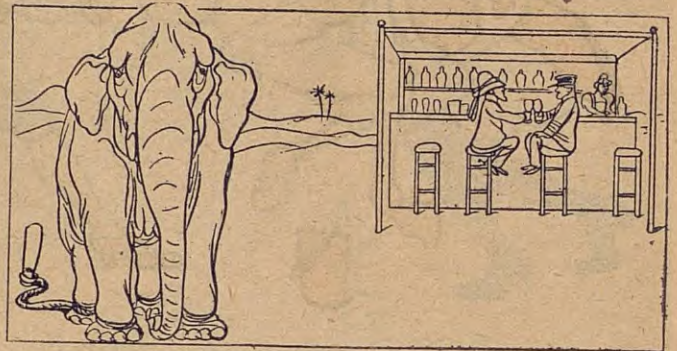
(Continuarà)

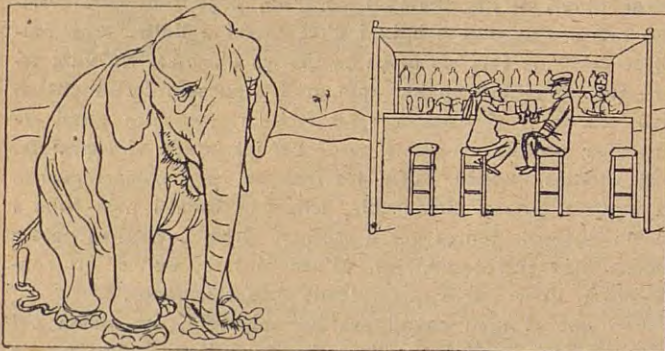
EL MAREIG

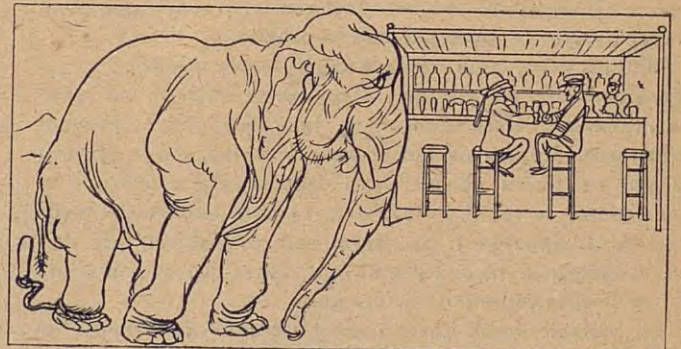
En la xardor quasi irresistible del desert ve com l'anell al dit l'anunci de la proximitat d'un bar. Els dos exploradors s'embarquen en el Tom, l'elefant fidel.

Un cop arribats, remullen les gorges resseques i s'entreuen a contalles de caceres i aventures més o menys autèntiques. L'elefant resta esperant pacientment.

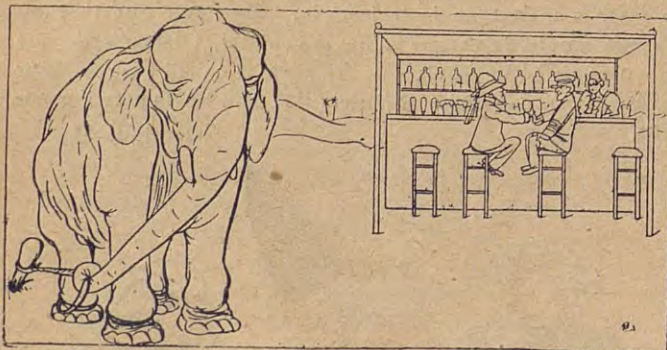

En el dualisme de les explicacions llurs, arriben a un punt de perfecta coincidència. Cap dels dos viatgers ha anat mai per mar, i coneixedors de totes les sensacions...

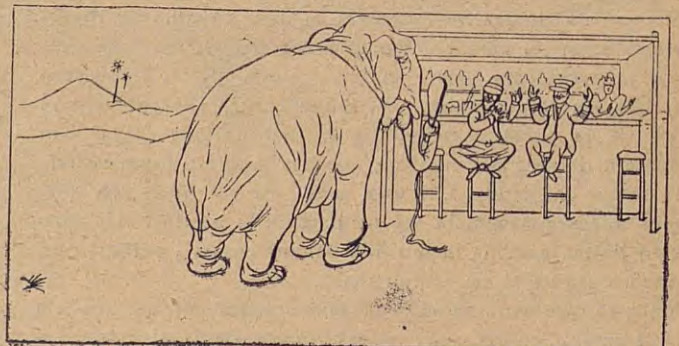
...resulta que no coneixen això que en diuen el mareig o si es vol més clar, el mal de mar.

—Cregui'm—diu un d'ells—que em plauria saber què és això.

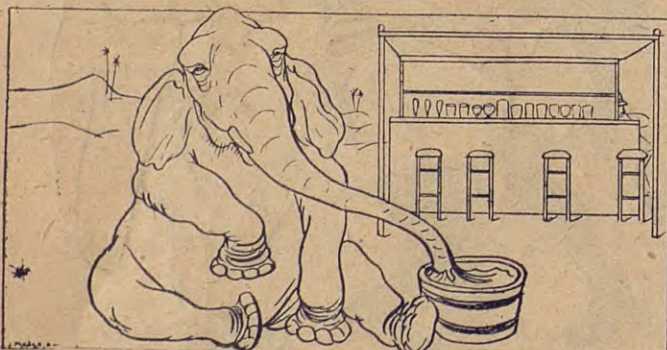

—I jo també—fa l'altre.

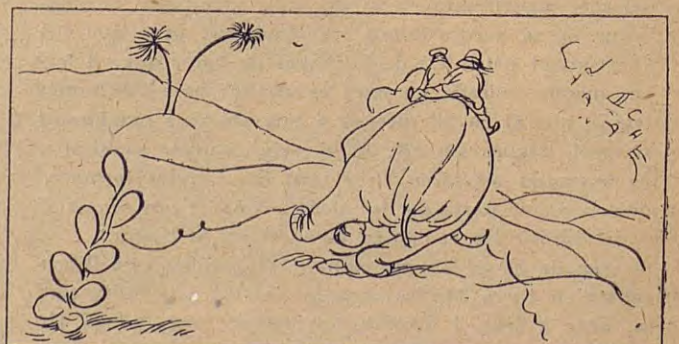
I segueixen conversant tranquil·lament sense recordar-se que a fora s'espera, tot sedent i fadigat, el fidel i boníssim Tom.

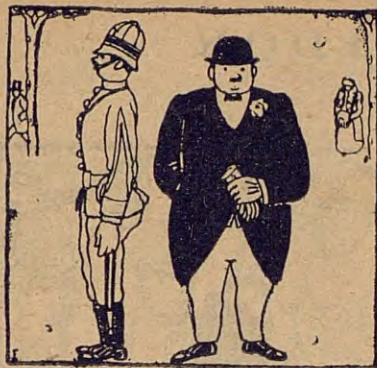
El qual es dirigeix als dos viatgers, com dient-los-hi: Oh, gentlements! Penseu que no sóc pas de fusta, jo. Bé em sembla que em mereixo una ampolla.

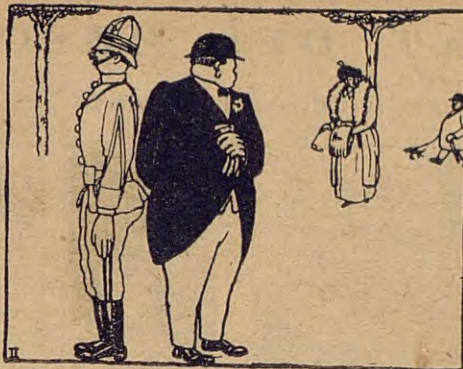
I no és ampolla, no, ço que els exploradors li fan servir, sinó tot un gibrell. El Tom troba que no hi ha res en el món que tonifiqui tant com un «cocktail».

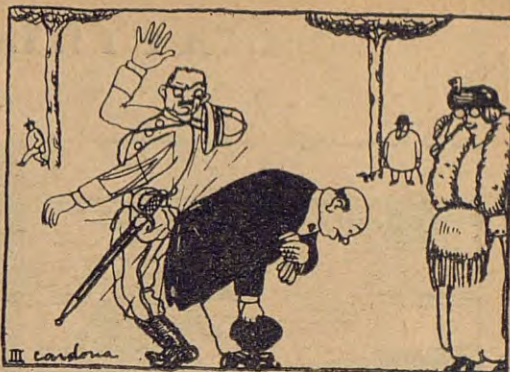
I représ el viatge, per efectes de la beguda, els distingits viatgers tingueren el gust de conèixer per fi el mareig o com si diguessim el «mal de mar».

—Que trigal...

—Ah! Ara ve.

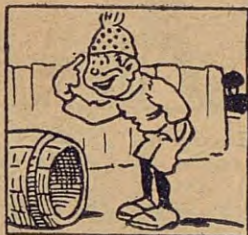

—Als peus de vostè, senyora...

UN NOI AIXERIT

A Vilariu, amb motiu de la festa major, l'Ajuntament ha organitzat una esplèndida festa popular. En Jaumet Civella, llegeix...

...atentament el cartell anunciador. La cursa de cubells, és la que l'engresca més. Decidit a pendre-hi part, agafa una bota foradada i tenint...

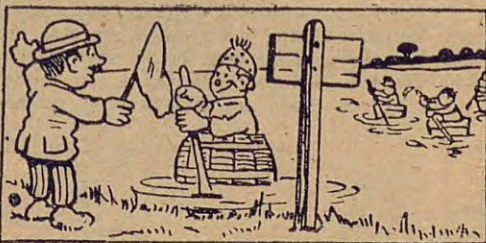
...en compte la poca fondària del riu on es celebra, se'n va ben decidit a la cursa, convençut de fer-hi un paper lluit.

A l'hora anunciada per a començar, ja fa estona que està ben preparat. En fer el jurat la senyal de marxa, engega el seu vaixell...

...a tota marxa i naturalment...

...arriba primer que tots.

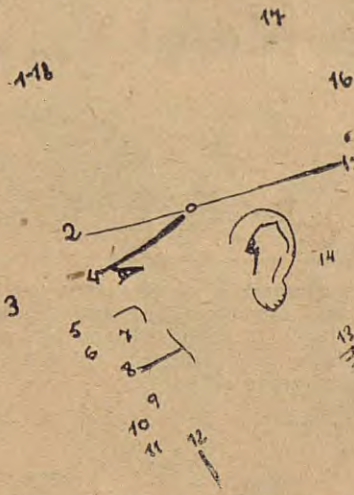
L'alcalde de Vilariu, li dona el premi en mig dels aplaudiments del poble i les felicitacions del jurat. (De «Le Petit Illustré»)

ENDEVINALLA

Què és això?

ENTRETENIMENT

Resseguir correlativament els números amb llàpiz o ploma.

SOLUCIONS DEL NÚMERO PASSAT

Al laberinte: Camí núm. 2.
A l'entreteniment: Una oca.
Al geroglífic: Sobrassada.

—Aquesta sopa no es pot menjar.

—Això rai. Ja n'hi portarem una altra.

—No. Aquesta tampoc es pot menjar.

—N'hi tindrè de portar una altra.

—No sigueu badoc! Que no veieu que si no la puc menjar és perquè no tinc cullera?

L'AFILLAT DEL PESCADOR

(2.ª part de «Història d'un naufrag»)

Poc podia pensar en Tano, la pesca que faria aquell dematí. En comptes de sarts, rogers o llobarros, pescar un breçol amb el corresponent infant a dintre, és cosa que no passa cada dia.

I mireu com era en Tano: Encara no feia deu minuts que havia pescat el nen, ja se l'estimava. Així és que resolgué afillar-se'l i en desembarcar el portà a la dona.

Els ja tenien una nena, si fa no fa, de la mateixa edat... Però això què hi feia? Treballarien un xic més i també tindrien un xic més d'alegria.

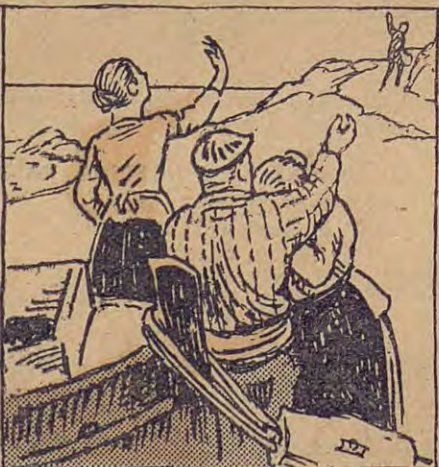
Ja campadets, els dos nens van ésser uns companys inseparables: sempre jugaven junts, s'enyoraven a la mighora de no veure's... s'estimaven com germans de debó!

Als quinze anys, el Noi (li deien el Noi), ja ajudava al seu pare en totes les feines de pescador i tenia tant coneixement del mar com poguéu tenir-lo un home madur.

Però l'obscura vida de pescador no podia bastar a les seves secretes aspiracions. Enamorat de la seva «germaneta», qui corresponia al seu amor, i volent fer-la un dia la seva esposa...

...va arrencar-se a l'estimació de la seva família adoptiva per tal d'anar a conquerir una posició més brillant, i oferir-la a la que havia triat per companya de la seva vida.

El seu desig era passar a Amèrica. Faltat, però, de diners, va resoldre oferir-se com a mariner al patró del primer vaixell que fes cap al Nou Continent.

I com que els pescadors catalans arreu són apreciats per les llurs altes qualitats de valentia, braó i ciència marinera, fàcil li fou «enrolar-se» en un veler agíllíssim que sortia a l'endemà per a New-Orleans.

(En el número pròxim, 3.ª part: RECERCA INFRUCTUOSA)